ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΛΛΟΝΙΑΣ κατά ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 21ης Μαρτίου 1997 *

Στην υπόθεση C-95/97,

Περιφέρεια της Βαλλονίας, εκπροσωπούμενη από τους Jean-Marie de Backer, Olivier Ralet και Georges Vandersanden, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1996, που τιτλοφορείται «Acier CECA — Forges de Clabecq»,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray και L. Sevón, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,
εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1997, η Περιφέρεια της Βαλλονίας, στηριζόμενη στο άρθρο 33, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ και επικαλούμενη επίσης το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1996, η οποία τιτλοφορείται «Acier CECA — Forges de Clabecq» και κοινοποιήθηκε στο Βέλγιο με έγγραφο της 23ης Ιανουαρίου 1997.

2 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, «όταν το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής ή όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη».

3 Δυνάμει τόσο του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσο και του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των κοινοτικών οργάνων που αναφέρονται στις διατάξεις αυτές. Ωστόσο, από το άρθρο 3 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), που τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), η οποία, με τη σειρά της, τροποποιήθηκε με την απόφαση 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29),

προκύπτει ότι η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίστηκε, από την έναρξη της ισχύος της τελευταίας αυτής αποφάσεως, μόνο στις προσφυγές που ασκούνται από κράτος μέλος ή από κοινοτικό όργανο.

Η Περιφέρεια της Βαλλονίας υποστηρίζει ότι ο όρος «κράτος μέλος», κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων των Συνθηκών, καλύπτει και τις ομόσπονδες δημόσιες αρχές που διαδέχθηκαν το ομοσπονδιακό κράτος στην άσκηση των αρμοδιοτήτων που αποτελούν το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συναφώς, παραπέμπει μεταξύ άλλων στην απόφαση της 8ης Μαρτίου 1988, 62/87 και 72/87, Περιφερειακή Κυβέρνηση της Βαλλονίας και Glaverbel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 1573), στην οποία το Δικαστήριο δεν αμφισβήτησε το παραδεκτό προσφυγής ασκηθείσας από την Περιφερειακή Κυβέρνηση της Βαλλονίας με αίτημα την ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής σχετικής με σχέδιο δημοσίας ενισχύσεως.

Η παραπομπή αυτή δεν είναι προσφυής. Πράγματι, στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο δεν χρειάστηκε να αποφανθεί ως προς την αρμοδιότητά του, καθόσον κατά τον χρόνο εκείνο ήταν αρμόδιο να εκδικάζει τόσο τις προσφυγές των κρατών μελών ή των κοινοτικών οργάνων όσο και τις προσφυγές των φυσικών ή νομικών προσώπων. Το γεγονός ότι το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι έπρεπε να εξετάσει το παραδεκτό της εν λόγω προσφυγής και αποφάνθηκε απευθείας επί της ουσίας ουδόλως επιτρέπει να θεωρηθεί ότι το Δικαστήριο δέχθηκε σιωπηρώς ότι η προσφυγή είχε ασκηθεί από κράτος μέλος.

Αντιθέτως, από τη γενική οικονομία των Συνθηκών προκύπτει ότι ο όρος «κράτος μέλος», κατά την έννοια των θεσμικών διατάξεων και, ειδικότερα, των διατάξεων περί των ενδίκων προσφυγών, αναφέρεται μόνο στις κυβερνητικές αρχές των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και δεν μπορεί να καλύψει και τις κυβερνήσεις περιφερειών ή αυτονόμων κοινοτήτων, όποια και αν είναι η έκταση των αρμοδιοτήτων που τους αναγνωρίζονται. Η αποδοχή του αντιθέτου θα έθιγε τη θεσμική ισορροπία που εγκαθιδρύουν οι Συνθήκες, οι οποίες καθορίζουν κυρίως τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα κράτη μέλη, ήτοι τα συμβαλλόμενα κράτη στις ιδρυτικές Συνθήκες και στις Συνθήκες Προσχωρήσεως, συμμετέχουν στη λειτουργία των κοινοτικών οργάνων. Πράγματι, οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες δεν μπορεί να περιλαμβάνουν αριθμό κρατών μελών ανώτερο του αριθμού των κρατών εκείνων τα οποία τις έχουν συστήσει.

7 Κατά πάγια νομολογία, αν εναπόκειται σε όλες τις αρχές των κρατών μελών, είτε πρόκειται για αρχές της κεντρικής κυβερνήσεως του κράτους, είτε για αρχές ομοσπόνδου κράτους, είτε για άλλες αρχές τμημάτων του εθνικού εδάφους, να διασφαλίζουν, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους, την τήρηση των κανόνων του κοινοτικού δικαίου, δεν εναπόκειται στα κοινοτικά όργανα να αποφαίνονται επί της κατανομής των αρμοδιοτήτων μέσω των θεσμικών κανόνων κάθε κράτους μέλους και επί των υποχρεώσεων που υπέχουν αντίστοιχα οι αρχές του ομοσπονδιακού κράτους και οι αρχές των ομοσπόνδων κρατών (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1990, C-8/88, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2321, σκέψη 13). Έτσι, η προσφυγή με την οποία η Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, ή κράτος μέλος, δυνάμει του άρθρου 170 της ίδιας Συνθήκης, μπορούν να ζητήσουν από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι άλλο κράτος μέλος παρέβη μία από τις υποχρεώσεις του δεν αφορά παρά μόνον το εν λόγω κράτος μέλος, έστω και αν η παράβαση οφείλεται σε πράξη ή παράλειψη των αρχών ομοσπόνδου κράτους, περιφέρειας ή αυτόνομης κοινότητας (βλ., μεταξύ άλλων, όσον αφορά συγκεκριμένα το Βασίλειο του Βελγίου, τις αποφάσεις της 14ης Ιανουαρίου 1988, 227/85, 228/85, 229/85 και 230/85, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1988, σ. 1, και της 16ης Δεκεμβρίου 1992, C-211/91, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1992, σ. I-6757).

8 Εφόσον η προσφυγή της Περιφέρειας της Βαλλονίας δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς προσφυγή κράτους μέλους, ούτε, εξάλλου, προς προσφυγή κοινοτικού οργάνου, το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο προς εκδίκαση της προσφυγής αυτής.

9 Κατά το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, των Οργανισμών ΕΚ και ΕΚΑΧ του Δικαστηρίου, «αν το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόδιο για την εκδίκαση της προσφυγής είναι το Πρωτοδικείο, την παραπέμπει σ' αυτό, το οποίο δεν μπορεί σε τέτοια περίπτωση να κρίνει ότι είναι αναρμόδιο».

10 Από την προμνησθείσα απόφαση του Συμβουλίου, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προκύπτει ότι το δικαιοδοτικό αυτό όργανο είναι αρμόδιο για την εκδίκαση των προσφυγών που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα δυνάμει του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

Επειδή η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε από νομικό πρόσωπο βάσει του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η δε προσφεύγουσα επικαλείται επίσης το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω προσφυγή εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και πρέπει, ως εκ τούτου, να παραπεμφθεί σ' αυτό.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Παραπέμπει την υπόθεση C-95/97, Περιφέρεια της Βαλλονίας κατά Επιτροπής, στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 21 Μαρτίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias